

109 Dices, quod id procedit in hereditibus, ex ea ratione, quia alia est possessio defuncti, alia heredis, successoris, in quem licet omnia iura transeant (adita hereditate) non tamen possessio, quae extincta iam fuit, *l. cum heredes de acquir. poss.* & possessio heredis est noua possessio, non autem continuata à defuncto, per cuius mortem fuit extincta, vt dicunt Doctores pro contrario adducti, sed nõ procedit in iurisdictionis, tribunalis, vniuersitatis, dignitatis, Ecclesiae, populi, & aliorum similibus successore, in quibus non datur huiusmodi possessionis extinctio, & variatio. quoniam ipsa vniuersitas, & persona ficta est quae possidet, & semper eandem possessionem retinet, quia nunquam moritur, sed sepe eadem est, & per variationem & mutationem; seu mortem administrantis non mutatur, variatur, aut in aliquo alteratur, vniuersitatis possessio, quae nunquam vacat mortuo administratore.

Et ideo successor administrationis nõ indiget de nouo accipere possessionem rerum vniuersitatis, optime & late B. in l. 1. §. *municipes, ff. de acquir. poss.* & in l. *cum heredes, ff. de acquir. poss.* per Innocen. in c. *cum in officio de testamen.* & loquendo de Ecclesia, quae cum nunquam moriatur *cap. liberti 12. q. 2.* ita nec possessio rerum Ecclesiae dicatur vacare, etiam mortuo praelato, ex quo ipse possidet, docent Bal. in l. *fin. C. de edito Diu Adrian. tol. & in l. unica in prin. Cod. de caduc. tollen. Parisius consil. 24. n. 7. vol. 1. Borgni. Caualea. decis. 96. in prin. n. 5. & in addit. n. 54. & decis. 74. n. 105. p. 1. & decis. 28. n. 12. p. 3.* vbi ex hoc infert, quod cum possessio Ecclesiae in Ecclesia continuatur, (etiam mortuo praelato) dicitur simul cum occupatore possidere, & esse in summariissimo possessorio, nec dicitur attentare Ecclesia possidendo. Sequitur Brexianus in *repto. ad eundem Caualea. verbo possessio Ecclesiae continuatur.* Marra in *tractatu de iurisdictione 4. part. cent. 1. casu 17. à numero 10.* vbi dicit, quod Praelatus successor non succedit tanquam dominus, sed tanquam procurator Ecclesiae c. 2. *de donat.* vbi ad plura ipse infert, quae huc conducunt.

Hinc est, vt possessio iuris patronatus competens alicui ratione dignitatis, villae, castri, maioratus, aut Ecclesiae, retinetur per ipsam dignitatem, villam, castrum, maiora- tum, aut Ecclesiam, (etiam mortuo Praelato & administratore) Rota decis. 1. *de iure patron.* aliam 140. *in nouis.* Bellamera decis. 70. Paul. *de citat. Dinus de iure patron. 6. p. art. 3. num. 64.* Lamber. *eodem tractatu 2. part. 1. lib. quest. 9. art. 3. num. 8. ad fin. & 1. p. q. 3. 2. lib. quest. 3. art. 1. num. 9.* post Card. in *c. ex literis. 1. opposit.* per illi text. (quem sic intelligit) *de iure patr. Caietan. in repetitio. c. fin. de electione*

in 6. Nicol. Garcia *de beneficiis 5. p. c. 5. n. 9.* qui etiam dicunt; quod nouus possessor castri, villae, seu comitatus, ratione cuius competit ius praesentandi, licet nunquam antea praesentauerit, potest praesentare (quia ipsa dignitas, aut comitatus, videtur hoc ius patronatus semper retinuisse) quia quasi possessio iuris praesentandi, quae erat apud antecessorem ratione dignitatis, beneficii, castri, villae, vel comitatus continuatur in successorem, etiam absque alia noua eius apprehensione, d. Rota decis. 1. aliam 140. *in nouis.* Achil. decis. 105. *seu 5. de causa poss. n. 8.* Tiraq. in *tract. de mori suis. in praesatione declaratione 5.* facit decis. Rota 9. *de causa poss. in antiq. latissimè* prosequitur Nicolaus Garcia *vbi proximè à num. 37. cum sequentibus, & supra à n. 33.* reddens rationem; quia possessio retinetur per Ecclesiam seu dignitatem, etiam mortuo Praelato, vt per Felin. in *cap. constitutum n. 19. de rescriptis.* Rota decis. 1. *num. 14. de restitutione spoliatorum. in nouis.* Castador. *decisione 7. numero 13. de causa poss. Rota decis. 390. part. 1. & decis. 19. n. 8. part. 2. diuersorum.* de quo etiam bene per Peregrinum in *tractatu de fide art. 48. num. 79.* cum pluribus Doctoribus, vbi aduertit differentiam inter possessionem heredis, & successoris Praelati, & inter dignitatem seu Ecclesiam. & sic non obstat argumentum in contrarium adductum. Maxime quia nos sumus in longè diuerso casu, & extra terminos Doctorum in dicto argumento allegatos, quia sumus in attentatis, in quibus etiam successor singularis illius, qui attentauit, & etiam iudex, vt late probauimus supra.

Nec obstat vltimum argumentum, quo dicitur: quod cum prouiso Regia de successore non loquitur, de eo non debet intelligi: quia doctrinae ibi adductae loquuntur in condemnatis per sententiam, & obligatis per scripturam, quia cum non nominentur in ea, non debet contra illos exequi, nos autem loquimur, in prouisione directa iudici, qui etiam verificatur in successore in eandem iurisdictionem, cum idem reputatur secundum text. in *c. quoniam Abb. de off. delegati, & in l. proponatur. de iudicijs.* & ea quae longa manu supra conuicimus pro huius partis fundamentis, quibus suppositis, licet poterit pars, in cuius fauorem data est prouisio Regia, vt iudex ecclesiasticus deferat, & reponat, recurrere ad iudicem successorem, siue in delegata, siue ordinaria iurisdictionem, siue sit datus ab homine, siue tacite à iure, eique intimet prouisionem praedictam, quae si nõ adimpleuerit, ad tribunal recurratur, pro secunda iussione, quae dicitur vulgò *sobre curia*, & ita practicitur; & aliquando in

CAPVT IV.

Ab Ecclesiastico iudice aliquid reponente mandato, & virtute prouisionis Regij Senatus, ad quem per viam violentiae itum est, appellationi emissa non deferens; an vim faciat.

S V M M A R I V M.

in praxi receptum vidi. Prae oculis tamen habeat pars, vt animaduertat, an collega virtute commissionis, & rescripti possit causam ab alio vel mortuo, vel legitime impedito iam inceptam assumere, & cognoscere, quod ex serie, & tenore clausularum rescripti facile colligetur iuxta text. in *cap. cum plures de off. delegati in 6. cap. prudentiam in fine de off. delegati, & alia plura iura in titulis de off. & potest. iud. delegati. & de rescript. in decretal. in 6. ac etiam in iure ciuili, & vbi que late per Doctores, & si forte collega procedere non potest, recurrit pars ad superiorem, vt alium loco mortui, iudicem nominet, iuxta l. *mortuo iudice ff. de iudicijs. l. fin. Cod. de sententia & re iudicata*, vel loco impediti vel absentis iuxta text. in *l. si longius. ff. de iudicijs*, vbi latissimè per Doctores, & praecipue per Petrum Barbofam, vbi late agit quòd loco iudicis absentis, vel impediti, delegati, vel ordinarij, dandus est successor, vbi quando impedimentum est perpetuum, vel temporale, & de alijs pluribus difficultatibus, hunc articulum concernentibus, ad eò vt quisquis subrogetur, in causa loco mortui iudicis, absentis vel impediti, potest & tenetur virtute Regiae prouisionis attentata à praedecessore reponere, appellacionique deferre, & hoc iure vtimur.*

124 Et aduertit quòd ista talis dicitur subrogatoria commissio, quando scilicet absente iudice iam dato, suspecto, impedito, siue mortuo, alter in eius locum datur, & subrogatur, causam ei in eisdem statuet terminis, quibus reperitur de mandando, Decius *consil. 449. numer. 2. 1.* vtrique talem commissionem esse receptam, passimque concedi testatur Marquessa. *de commissio. 1. parte cap. 3. numer. 43.* animaduertens, & bene circumspicte, has subrogatorias commissiones dandas fore, & simpliciter attendendo, ne in corpore inferantur clausulae statum causae alterantes, maxime circa substantialia, quia partis citatio tunc foret necessaria, & ab ista praxi antiqua non esse recedendum, testatur post Crauetam *consil. 91. num. 7.* Rolan. à Valle *consil. 4. num. 24. volum. 3.* Bald. in *l. quicumque num. 26. Cod. de seruis fugitiuis.* pro quo facit quae superius num. 69. diximus iudicem subrogatum, & taliter successorem assumere negotium & causam, in eodem statu, eamque ex eisdem actis determinare, quare simplicem subrogationem, & non aliud continere debet commissio cui assistit ius commune, cum subrogatus ad instar antecessoris habetur, dicit Marquessa. *vbi proximè d. c. 43.*

109 Appellare licet à repositione, vel delatione appellationis, quemadmodum à repositione alicuius articuli. n. 1.

110 Tribunalia Regia idè imitantur, & ideo eorum prouisiones inbent iudicibus Ecclesiasticis, vt reponant ea, quae ipsi de iure reponere debebant. n. 2.

111 Pactum accedens vltra statutum, quo quis iam tenebatur, non mutat qualitatem vel naturam obligationis. n. 3.

112 Iudex Ecclesiasticus adstringitur precepto tribunalis Regij sub panarum incursu, attentata reponere, & appellationi deferre. n. 4.

113 Appellare non licet à iudice faciente id, quod praecise faciendum compellitur. n. 5.

114 Appellari non potest à permissione data à iudice requisito per literas alterius, vt in sua iurisdictione aliquid exequatur. n. 6. & 7.

115 Faciens aliquid voluntarie, ad quod praecise faciendum poterat compelli: dicitur necessitate coactus facere. n. 8.

116 Sola potentia cogendi ad actum, quamuis ad actum coactionis non sit deuentum, inducit coactionem. n. 9.

117 Facienti aliquid coacte, & contra suam voluntatem sibi non imputatur. n. 10.

118 Repositio attentatorum facta à iudice Ecclesiastico est in executione decreti Regij Senatus, vim fieri declarantis, & ibi de intellectu d. l. 36. *recop. n. 11.*

119 Appellari non potest nec supplicari à decreto Regij Senatus vim fieri declarantis, vel negantis, nec alius datur recursus. n. 12.

120 l. 36. *tit. 5. lib. 2. recop. declarat.* *ibid.*

121 Appellari non potest ab executione decreti Regij Senatus, & eius executore, qui est iudex Ecclesiasticus, cui decretum dirigitur exequendum. n. 13.

122 Executio non grauat plus quam sententia, quae exequitur. n. 14.

123 Appellari non potest ab actu, à quo executio emanat, sicut nec ab executione. *ibid.*

124 Actus duo quando ita se habent, vt vnus veniat in executionem alterius, si non potest appellari à primo, nec poterit à secundo. n. 15.

125 Iudex Ecclesiasticus reponendo attentata virtute decreti Regij Senatus ita mandantis, non

est qui grauat, sed ipse Senatus, cuius decretum exequitur. n. 16.
 Actus non attribuitur gerenti, sed mandanti, & ordinanti. n. 17.
 Leges Regie in casibus violentie veniunt ad curandum fraudes. n. 18.
 Quod una via prohibetur alicui, ad id alia non debet admitti. ibid.
 Senatus Regius vim non facere iudicem Ecclesiasticum declarat, non admittentem appellationem interpositam a repositione facta virtute alias Regij decreti. n. 19.
 Appellatio a repositione attentatorum non admittitur quoad suspensum remissum. n. 20.
 Index Ecclesiasticus superior adhibitus licite poterit, si visus actibus iustum visum fuerit, renouare repositionem factam ab inferiore virtute Regij Senatus decreti, cum ad hoc impediendum non se extendat. n. 21.

APPELLARE posse partem, quae ab huiusmodi repositione, & delatione appellationis censetur grauata, licite videtur, quemadmodum, & aliis casibus, quibus a repositione alicuius articuli sibi est permittum a iure, secundum Rotam in decis. 12. alias 362. sicut auditor de probatio in nouis. Caputaquen 1 part. decis. 265. incipit index reposuit. optimè declarat Lancel. Rober. de atten. 2. part. cap. 12. limi. 1. num. 14. & supra à num. 12. cum ipse iudex Ecclesiasticus est qui reponit, & qui partem ex repositione grauat. ergo ab eo potest appellare, maxime quia licet hoc faciat virtute prouisionis Regiae, nihilominus ipse poterat illud sua sponte facere, quia si non potuisset ipse, absque Regio decreto non etiam potuisset, eo mediante, quia tribunalia Regia imitantur ius, & id præcipiunt iudici, quod ipse poterat facere aliis sine decreto, & sic haberi debet ac si ipse fecisset absque prouisione Regia. quia pactum accedens ultra statutum, quo quis tenebatur iam, non immutat qualitatem, vel naturam obligationis, l. qui mutuum ff. manda. l. penult. C. de pact. iuncta l. qua dubitationis de regul. iur. l. testamentum C. de testamentis.

Sed contrarium, vt appellationi a repositione, quam facit iudex Ecclesiasticus virtute prouisionis Regiae sibi intimatae, non sit deferendum, verius de iure, & stylo esse censui. Et primò quia iudex Ecclesiasticus illum attentatum reponit, quia ita sibi iubet per tribunal Regium, & eius præcepto astringitur sub pœnarum comminatione, vt supra cap. 2. diximus latè, & vt plurimum contra suam voluntatem id facit, & sic ab eo non potest appellari, quoniam a iudice faciente id, quod præcisè faciendum

compelli, cogique potest, non licet appellari, Collect. Innoc. & Abb. Panormit. cap. cum in iure de off. delegati. Aufrer. in decis. Theofosa. quest. 42. requisitus. idem tenet Rebuffus in commentarijs 2. part. tit. de literis requisitorijs glossa 3. num. 10. vbi dicit, quòd à iudice requisito per literas alicuius iudicis permitte, vt illa exequantur in sua iurisdictione, non poterit pars ab hac permissione, & consensu appellare, quia iudex requisitus tenetur omnino obtemperare requisitioni iuste factae, & ad id potest compelli per superiorem.

Deinde quia faciens aliquid, ad quod necessariò poterat compelli, dicitur necessitate coactus facere, tamen id sponte faciat, vt per Decium in consil. 22. l. nouissime ff. quod falso tutore. & per eundem plenissime in cap. cum M. Ferraricus num. 34. colum. 10. versiculo sed ista differentia de constitution. Areti. in consil. 24. quatuor dubia. optimè Phanuti. in tract. de lucro dotis gloss. 8. num. 56. fol. mibi 349. in paruis. facit l. velle non creditur ff. de regul. iur. imò sufficit potentia cogendi, quamuis ad actum coactionis non sit deuentum, vt per multa probat Areti. omnino videndus in d. consil. 24. num. 9. versiculo præterea. Decius in aurb. præterea num. 10. versiculo finaliter tamen Cod. unde vir & vxor. Feli. in cap. cum M. Ferrari. colum. 11. de constitution. Marfil. in l. questionis numer. 2. ff. de questionibus. Menochi. consil. 175. num. 20. Gabriel. consil. 92. num. 5. volum. 1. Roland. à Valle consil. 2. num. 72. vol. 1. Petrus Surd. in tract. de alimentis tit. 6. quest. 8. num. 60. & idem Surdus in decis. 305. num. 28. cum sequentibus. Gratia. in disceptatijs forens. tomo 2. cap. 227. per totum, ad quod est text. in l. nouissime ff. quod falso tutore auctore.

Hinc est, quòd facienti aliquid coactè, & contra suam voluntatem, sibi non imputatur. text. in c. 1. c. 2. & c. 3. c. ita ne 32. quest. 5. & est bonus textus in l. cura. ff. de muneribus & honoribus. Bal. in l. eam quam colum. 8. Cod. de fidei commissis. idem Bald. in l. si qua illustris in versiculo quod si mater C. ad Orficiatum. Hostien. in cap. inimicus de accusationibus. Bart. in l. post legatum §. his vero in final. verbis ff. quibus vt indig. Angel. in l. 1. renouit ff. de posthu. Ludouicus Romanus consil. 252. pro decisione in fin. gl. in l. 1. Cod. in quibus causis col. libr. 11. Ioan. de Anania. in c. 3. colum. 2. de furtis Hostien. in cap. super eo de usuris & ibi Doctores. Archidiaconus in cap. mouetur 12. quest. 1. & in cap. si quis usurum 24. quest. 4. Petrus de Ancarrano in de. 1. de usuris & Ioan. de Immo. la in cap. debitores de iure iurand. A lexand. consil. 1. colum. 2. volum. 2. & consilio 107. col. 2. volum. 2. Ioan. de Anani. in cap. super eo de usuris colum. 2. optimè Bald. in authentica item

nulla

nulla communis Cod. de Episcopis & clericis, in fine. idem Ioannes de Anania in cap. excommunicationi colum. penult. de rapto. Oldraldus consil. 35. incipit factum tale est, quidam Ioannes, &c. Barto. in l. si dictum §. si compromissor ff. de emctio. Innocentius in cap. inter monasterium de re iud. Ioannes de Immol. in l. quis maior circa princip. Cod. de transactio. Alexand. in l. debitori in princ. Cod. de pactis. Paulus de Castro in l. fin. §. serui ff. de publica. Angel. in l. quid si fugitiuus in princ. ff. de adili. edi. & Bald. in l. 1. Cod. de naufrag. libr. 11. & ibi etiam Bart. Ludou. Roman. in repositione l. si vero §. de viro fallentia 54. versiculo 23. probatur, &c. ff. soluto matri. Angelus in l. fin. §. si propter ff. de publicanis. Aretinus consil. 87. in præmissa consultatione, &c. circa mediū, exactissimè, & valde eleganter per Hippolytum de Marfil. in tit. de questionibus in l. prima §. præterea à num. 11. usque ad num. 35 fol. 31. & sequentibus vbi varia & infinita congestit exempla, & autoritates in comprobationem nostrae doctrinae omnino videndas, quia omnia conducunt ad propositum. Nonnulla etiam congestit Petrus Surdus decis. 305. à n. 28. cum pluribus sequentibus. ergo si iudex Ecclesiasticus coactè reponit, nihil sibi imputatur, & sic nec ab eo debet appellari, iuxta Aufrerium, Rebuffum & alios ad principium allegatos.

Et insuper euidentiùs probatur, quoniam illa repositio fit in executionem decreti Regij Senatus declarantis vim fieri, ad reponendum, iuxta l. 3. tit. 2. recopilat. ibi mandem traher a las dichas nœstras audiencias el processo Ecclesiastico originalmente, el qual trahido sin dilacion lo vean, y si por el les constare, que la appellacion esta legitimamente interpuesta alcando la fuerça, prouean, que el tal juez la otorgue, &c. à quo decreto sicut non potest appellari, nec supplicari, nec alius recurus haberi iuxta l. 3. eodem tit. & lib. Auenda. de exequendis mand. cap. 1. num. 32. versiculo & quia prouiso. 1. p. Gaspar Rodriguez de annis reddit. lib. 1. quest. 17. numer. 73. & alibi passim per Doctores, pariter nec poterit appellari ab eius executione seu executore, qui est iudex Ecclesiasticus. ita argumentatur Geminianus in consil. 99. Guido Papæ consil. 574. Cornicus consil. 71. libr. 1. & in consil. 221. in fine lib. 4. Areti. in l. 5. in princ. num. 3. circa medium de verborum oblig. Alex. consil. 95. lib. 2. Socinus in regul. 2. 6. appellare. Felinus in cap. quoad consultationem num. 14. & 15. de re iudicata. Ruinus consil. 78. num. 1. Socinus Iunior consil. 138. num. 6. lib. 3. Gratus responsio 16. colum. 1. n. 2. Rolandus à Valle consil. 43. num. 5. in princ. Rot. decis. 100. 1. parte diuersorum. Et ratio est,

quia ipsa executio plus non grauat, & sic ab ea non appellatur, sicut nec ab actu, à quo emanat; ita hanc rationem reddunt 14 Angel. in l. si cum exceptione §. hec autem actio ff. de eo, quod metus causa. Ioannes Andreas in additio. ad Speculato. tit. de appellationibus §. in quibus vers. 5. Escacia de appell. quest. 17. limi. 10. num. 12. & num. 6. Felinus in c. quoad consultationem, de sentent. & re iudica. n. 14. post medium. Rebuffus in tract. de appellat. art. 9. glossa vnicà à num. 8. & sequentibus fol. 507. Rolandus à Valle dicto consil. 43. num. 3. & tenent etiam omnes Doctores mox citati.

Facit etiam elegans illa doctrina, quòd 15 quando duo actus ita se habent, vt vnus veniat in executionem alterius, si non potest appellari à primo, pariter nec poterit appellari à secundo. ita docet Bald. in dicta l. si cum exceptione §. hec autem actio. Felinus in d. cap. quoad consultationem num. 14. ante si. Sigismundus Escacia d. lim. 10. num. 11. Capicium decis. 1. num. 17. & numer. 23. Lancelorus Robertus de attentatis 2. part. cap. 12. limi. 53. numer. 36. Cæsar Contardus in repositione l. unica Cod. si de moment. limit. 19. n. 16. sed repositio facta per iudicem Ecclesiasticum, venit in executionem decreti Regij, quo iubetur ita fieri. ergo quemadmodum ab isto non appellatur, ita nec poterit à repositione.

Deinde quia iste iudex reponendo non 16 est qui grauat, sed tribunal, à quo iussus, & decretum emanauit, ita considerat Craueta consil. 273. nobilis Domine colum. 2. numer. 1. versiculo 2. quia. versiculo nec obstat. Rebuffus in tract. de appella. art. 7. glossa 2. num. 15. versiculo quintus tom. 3. fol. 903. Abb. in cap. de cæteris numer. 10. de re iud. Philippus Francus in c. nonit. in prin. de appella. si enim admitteretur ab hac repositione appellatio, potius diceretur interposita à Senatu Regio, quàm à iudice Ecclesiastico, quoniam actus non attribuitur gerenti, sed mandanti & ordinanti. cap. cum aliquibus de rescrip. Petr. Surd. tract. de alimentis tit. 8. priuileg. 56. num. 83. Pelaez à Mieres in tractat. de maioratu 1. part. quest. 48. num. 26. & 27. in nouiori impressione. Palacius Ruben. in rub. de donatio inter §. 30. à n. 7. cum seqq. fol. 83. l. item eorum §. si decuriones ff. quod cuiusque vniuersitatis nomine per c. cum aliquibus de rescrip. lib. 6. vbi DD. Aimon Craueta consil. 144. numer. 3. Tiraque. in l. conubial. glossa 8. num. 184. & 194. Petrus Surdus late consil. 29. num. 3. tomo 1. & iterum decisione 8. num. 23. & decis. 292. à n. 9. quod foret absonum, quoniam ab huiusmodi decreto violentiæ, & prouisionis expeditæ per supremum tribunal (lege prohibente) nullum, nec appellationis, nec supplicationis, datur remedium, nec recurus.

Deinde

Deinde quoniam si huiusmodi appellationes à repositionibus virtute prouisionis Regiæ factis, permitterentur, manifesta aperiretur via fraudibus, & hac admitteretur via, quòd tot iustissimis rationibus leges Regiæ vetant, quibus fraus fieret, quòd non est permittendum, quia quòd vna via prohibetur alicui, ad id alia non debet admitti, iuxta l. quod vna via ff. de regulis iuris l. oratio. ff. de sponsalibus cum similibus.

19 Et ideo quoties pro huiusmodi appellationis, à repositione, delatione recurritur ad Senatum Regium, declaratur vim nullam fieri, causaque iterum remittitur eidem iudici. & amplius etiam hoc decretum negatiuum iustum redditur, nam appellatio interponitur à reuocatione, & repositione attemptatorum, à qua, vt priuilegiata, licitam non esse appellationem, quoad suspensiuum, diximus latè infra in 2. part. c. 12. de appellationibus ab attentatis, vbi latè per te videre poteris, & ita communiter practicatur, in tribunalibus minimè permittentibus huiusmodi appellationes.

21 Sed non negamus posse iudicem Ecclesiasticum superiorem, de causa vt competentem, cogniturum, licitè, liberè que huiusmodi repositione reuocare, quæ, vt dixi, licitè non habeat suspensiuum, deuolutiuum tamen habet, siue alio quouis iuris legitimo remedio, & ideo postquam superior ipse (causa cognita) repererit repositionem reuocandam fore, id omnino sequendum esse, hoc enim charitatiuè violentiæ remedium, non est inuentum, nisi vt superioris auctoritas, & iurisdictionis cõseruetur, vt iudex à quo interim nihil attendit, donec iudex superior de causa appellationis cognoscat, & quid in ea sit agendum decernat, vt supra latè in c. 1. & 2. dictum reliquimus à n. 194. & infra c. 8. à n. 41. & supra. & in epilogo proæmiali.

Nos tamen loquimur in tribunalibus Regiis, qui appellationi à repositione facta de eorum mandato non esse deferendum, iustè decernunt, cum careat suspensiuo, & aliis rationibus, & fundamentis in re hac consideratis hæctenus.

CAPVT V.

Oppressus, qui vsus est Regio decreto conditionali (quod pragmatici, tertium genus, vocant) an possit postmodum suam prosequi appellationem, & eius virtute iudex inhiberi inferior. vbi latè de natura decreti conditionalis, & in quibus casibus locum habeat.

S V M M A R I V M.

De natura decreti conditionalis, quod vulgo (tertium genus) nominatur, & quomodo concipiatur. n. 1.

Decretum hoc conditionale locum habet dumtaxat in ijs, quæ libera facultati, & potestati iudicis iure relinquuntur. n. 2.

Actus iure reprobatus, & à iure iudici non permissus, nullatenus potest in Regio decreto conditionaliter apponi. n. 3.

Decretum conditionale à Senatu Regio expediri non potest; nisi his casibus, in quibus iuste appellatur, vimque fieri delegatur. n. 4.

l. quod insit ff. de re iudi. & cap. cum cessante de appellat. declaratur. n. 5.

Iudex quancumque etiam post decem dies datos ad appellandum potest reuocare interlocutoriam, dummodo ante diffinitiuam. n. 6.

Sententia interlocutoria licet quoad partes non appellantes transit in rem indicatam, non tamen quoad iudicem. ibid.

Iudex siue sit ordinarius, siue delegatus, suam interlocutoriam reuocat. n. 7.

Iudex executor mixtus reuocat etiam suam interlocutoriam. n. 8. & arbiter. n. 9.

Iudex licet non possit actum facere nisi ad petitionem partis, potest tamen ijs iniuris, & contradicentibus sententiam interlocutoriam reuocare. n. 10.

Iudex an possit reuocare non solum interlocutoriam, sed etiam ipsam reuocationem, seu reuocatoriam interlocutoriam. n. 11.

Iudex an semel, vel pluries possit sententiam interlocutoriam reuocare. n. 12.

Iudex semel, & iterum tantum potest interlocutoriam reuocare, & opiniones communes contraria conciliantur. num. 13. & exemplum doctrina. n. 14.

Et vt magis communis opinio resoluitur. n. 15.

Illatio grauamine per iudicem si ab eo pars appellat, & iudex appellatorem reponat, videtur reponendo, grauamen reuocare, & si reponendo altera pars grauatur, à tali repositione licitè appellatur. n. 16.

Doctrina relata procedit, non solum quando iudex expressè reuocauit interlocutoriam; sed etiam iacitè, nempe faciendo actum contrarium. n. 17.

Iudex si post factam publicationem testium, si citata parte ante didicita testificata admittat novos testes, censetur reuocare publicationem, & idem si post conclusionem admittit iura, censetur reuocare conclusionem. n. 18. & 19.

Prouocatio interlocutoria facta à iudice à quo irritat, & annullat processum per iudicem ad quem medio tempore factum. n. 20.

Decretum conditionale, aliis tertium genus, potest decerni à Senatu Regio in casibus, quibus iudex

iudex Ecclesiasticus potest reuocare interlocutoriam, vt in exemplis relatis. n. 21.

Conditio, que iuri repugnat, aut illi resistit, in dispositionibus apponi non potitur, & apposita aut vitiat, vel vitiat. n. 22.

Conditio iuri contraria dicitur impossibilis. n. 23.

Remedium violentiæ ius, & necessitas inducit, ad sedandam violentiam, quam contra ius iudex Ecclesiasticus perpetraret. n. 24.

Senatores cauant in causis violentiæ, ne decreta conditionalia perpendant in ijs, in quibus ius non relinquit iudicis potestati, & facere non permittit, vt in sententijs diffinitiuis, quas reuocare non potest. n. 25.

Sententiam interlocutoriam vim diffinitiuæ habentem iudex non reuocat. n. 26.

Declarat tamen in interlocutoria, que aliam diffinitiuam expectat post se. n. 27.

Sententiam interlocutoriam habentem vim diffinitiuæ, si aliam diffinitiuam expectat post se, rectè iudex reuocat. n. 28.

Sententiam interlocutoriam vim diffinitiuæ habentem reuocat iudex, si per partem granatam fuerit appellatum ab ea. n. 29.

Interlocutoriam per quam iudicis officium seu iurisdictionis finitur, veluti si iudex se non iudicem pronuntiat, vel appellationem esse deseruit, & similia exempla ibi: non poterit reuocare, nec reponendo eam iurisdictionem reassumere. n. 30.

Iudex qui se incompetentem pronuntiauit, non potest ipsam pronuntiationem reuocare. n. 31. & si de facto reuocat, non valet reuocatio. n. 32.

Iudex delegatus etiam de partium consensu non potest interlocutoriam, qua se non iudicem pronuntiauit, reuocare. n. 33.

Secus in ordinario, qui potest reuocare. n. 34.

Iudex delegatus, qui se incompetentem declarauit in articulo dependenti à principali, & non in ipso principali; potest reuocare dictam declaratoriam, quia sibi remanet iurisdictionis. n. 35.

Iudex delegatus reuocat interlocutoriam, per quam finitur iurisdictionis, si ab ea fuerit appellatum. n. 36.

Iudex, qui detulit appellationi interpositæ ab interlocutoria, non poterit eam reuocare. n. 37.

Negatio seu non datio Apostolorum vim habet delationis. n. 38.

Iudex postquam detulit appellationi, potest de consensu partium reuocare grauamen. n. 39.

Iudex à quo postquam detulit appellationi, potest (re integra) vel de consensu partium reuocare grauamen. n. 40.

Iudex postquam detulit appellationi, alijs non deferenda, si à tali delatione est appellatum; licitè reuocat delationem, & grauamen. n. 41.

Iudex à quo post inhibitionem sibi delatam non potest interlocutoriam reuocare. n. 42.

Iudex inhibitus, si inhibitiõ est nulla, & minus legitima, potest (ea non obstante) reuocare interlocutoriam. n. 43.

Iudex inhibitus post inhibitionem reuocat interlocutoriam à se latam, si est nulla. n. 44.

Iudex non reuocat interlocutoriam executioni mandatam. n. 45.

Iudex qui opposita exceptione contra mandatum legitimum, Procuratorem declarauit, & vt talis lis contestata est, non potest talem declarationem reuocare. n. 46.

Iudex pronuntians dandum esse fideiussores per interlocutoriam, eo dato, non reuocat dictam interlocutoriam, nisi de partium consensu. n. 47.

Interlocutoriam mandatam executioni à iudice vel à parte, iudex non reuocat. n. 48. vel si sit talis, que absque facto hominis habeat se cum executionem. n. 49.

Iudex reuocat interlocutoriam executioni mandatam de consensu partium. n. 50.

Iudex reuocat interlocutoriam executioni traditam cum causa cognitione. n. 51.

Appellatio est licita à reuocatione interlocutorie executioni mandata, absque causa cognitione facta. n. 52.

Iudex reuocat interlocutoriam executioni traditam, si sit nulla ex aliquo iuris defectu. n. 53.

Iudex reuocat interlocutoriam latam officio iudicis mercenario actioni deseruiente, non tamen officio iudicis nobili, vt in decretis interponendis, & similibus. n. 54.

Alias limitationes & declarationes ad regulam l. quod insit, remissuè. n. 55.

Decretum conditionale, siue tertium genus, non imponitur iudici Ecclesiastico in casibus, quibus ipse de iure reuocare, vel reponere à se facta non possit, alijs sic. n. 56.

Decretum conditionale non datur, nisi in casibus, in quibus appellatio ab interlocutoria legitima sit. num. 57. & ea legitima non apparente, tribunal processum statim remittit ad iudicem Ecclesiasticum. n. 58.

Principis cognitio fundata est in sola violentia orta ex denegata delatione appellationis legitime. ibid.

Quando appellatio ab interlocutoria legitima est, commodius remedium est decretum conditionale, seu tertium genus, proferre à Senatu Regio, quam simplex violentia decretum. n. 59.

Decreto conditionali lato à Senatu, in arbitrio iudicis Ecclesiastici est, adimplere conditionem, & vt iurisdictione, vel ab ea se abstinere, deferendo appellationi in totum, & acta reponendo. n. 60.